

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Aleše Sabola a JUDr. Tomáše Rychlého ve věci žalobce: **M. K.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2018, č. j. 19 A 31/2017 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č. j. MSK 111296/2017 (dále také jen „*rozhodnutí žalovaného*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 2. 2017, č. j. SMO/073260/17/DSČ/Růž (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu; dále jako „*zákon o silničním provozu*“). Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta podle § 125f odst. 3 téhož zákona ve výši 1.500 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Mercedes, RZ X v souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno, že dne 19. 2. 2015 v době nejméně o 11.35 do 11.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič výše označeným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval v Ostravě na ulici Reální 2 dopravní značení „IP 25a“ – Zóna s dopravním omezením „*Stání povoleno pouze na*

vyznačených parkovišť“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačené parkoviště

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č. j. 19 A 31/2017 - 42 zamítl jako nedůvodnou. Pro účely nyní projednávané věci jsou relevantní následující námítky žalobce a jim odpovídající argumentace krajského soudu.

[3] Žalobce namítl, že skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena, jednalo se přitom o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce. Správní delikt v souvislosti s novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, přestal existovat. Nahrazen byl „*přestupkem provozovatele vozidla*“. Žalobce je proto možné postihnout za přestupek provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro něj výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za spáchaný správní delikt provozovatele zaniká po 4 letech, odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po 3 letech. Znakem přestupku fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce dovodil, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. 7. 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve; jde totiž o úpravu pro obviněného výhodnější, neboť zásadně omezuje jeho odpovědnost. Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožnil. Konstatoval, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty proto není vyžadováno zavinění. Správní delikt byl spáchán dne 19. 2. 2015. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jako „*zákon o přestupcích*“), který nabyl účinnosti 1. 7. 2017, se však odpovědnost za přestupek posoudí dle zákona účinného v době spáchaní přestupku - v projednávané věci tedy jako správní delikt provozovatele vozidla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Dále krajský soud konstatoval, že řízení o předmětném správním deliktu bylo zahájeno ještě před účinností zákona o přestupcích a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 23. 2. 2017, tedy opět v době, kdy zákon o přestupcích ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již tento zákon účinný byl, ovšem žalobce možné užití později účinného zákona v průběhu správního řízení nenamítal a žalovaný nebyl povinen se touto otázkou výslovně zabývat. Krajský soud rovněž konstatoval, že zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních ustanovení zákona, a ani zákon o přestupcích žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, pokud namítal, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje jakýkoli odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Krajský soud k tomu uvedl, že skutková podstata podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění účinném k datu 19. 2. 2015, nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Z výroku správního orgánu I. stupně plyne, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a výrok obsahuje rovněž konkrétní právní ustanovení, na základě něhož mu byla uložena sankce. Skutek je ve výroku rozhodnutí vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zákona žalobce porušil, tj. § 10 odst. 3 zákona

pokračování

o silničním provozu, ve výroku je dále skutek dále popsán takovým způsobem, že jednání přičítané žalobci, nepochybně vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 4 písm. c) téhož zákona v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. gg) vyhl. č. 30/2001 Sb. To ostatně správní orgán I. stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí. Přestože ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nebylo ve výroku uvedeno, nejedná se podle krajského soudu o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost správního rozhodnutí, neboť skutek je vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně dovodit, jaké ustanovení zákona žalobce porušil.

[5] Krajský soud nehledal důvodnými ani žalobcem tvrzené vady výroku ve vztahu k uložené sankci. Konstatoval, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zabývaly hledisky danými § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, přičemž sankce 1.500 Kč byla stanovena na samé spodní hranici zákonného rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zjevné, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký měly vliv na výši uložené sankce. Dovolával-li se žalobce v žalobě splnění podmínek pro mimořádné snížení výměry pokuty odkazem na § 44 zákona o přestupcích, pak krajský soud vycházel z toho, že žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdil žádné právně významné okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly důvod.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku existence pozdější a pro stěžovatele příznivější právní úpravy. Pozdější právní úprava je pro stěžovatele výhodnější, neboť již nezná „*správní delikt provozovatele vozidla*“, ale toliko „*přestupek provozovatele vozidla*“. Na „*přestupek provozovatele vozidla*“ nově dopadají veškerá hmotněprávní i procesněprávní ustanovení zákona o přestupcích, včetně úpravy prekluze a možnosti upuštění od správního trestu. Obviněný z přestupku tedy požívá výhodnějších práv (např. práva na ústní projednání věci, práva na mimořádné snížení sankce). Skutková podstata správního deliktu nadto již v době rozhodování ani neexistovala, trest byl proto uložen v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. Správní orgány pak byly povinny zabývat se existencí příznivější právní úpravy z úřední povinnosti; jestliže tak nepostupovaly, zasáhly do ústavních práv stěžovatele.

[8] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. K tomu, aby bylo rozhodnutí srozumitelné, je potřeba postavit najisto, jaké právní ustanovení stěžovatel porušil. K porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu může dojít pouze ve spojitosti s porušením jiného ustanovení silničního zákona. Ze samotné informace o porušení tohoto ustanovení nelze činit žádný závěr o tom, jakého protiprávního jednání se stěžovatel dopustil. Vysvětlení přijaté krajským soudem pak není tak jednoznačné. Vyhláška č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, obsahující ustanovení, které mělo být porušeno, ke dni právní moci rozhodnutí již několik let neexistovala, na první pohled není z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmý ani odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Stěžovatel rovněž namítá, že právní ustanovení, dle kterých bylo rozhodováno, nelze uvést v odůvodnění rozhodnutí, k tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46.

[9] Stěžovatel dále namítá, že správní orgán prvního stupně byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení, kterým se řídil při ukládání sankce. Z výroku musí být zřejmé, zda uložená sankce vyhovovala právní úpravě v době, kdy rozhodnutí nabylo právní moci; k tomuto okamžiku přitom § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu žádné pravidlo pro stanovení sankce neobsahoval. Tento žalobní bod krajský soud nevypořádal, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je pak normou s blanketní dispozicí. Na související právní normu však rozhodnutí o uložení sankce neodkazuje. Odkaz na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu nedovoluje učinit jednoznačný závěr o tom, v jakém sankčním rozmezí se správní orgán pohyboval. Tato vada je umocněna nedostatečným popisem skutkové podstaty, jejíž znaky byly porušením pravidel silničního provozu naplněny.

[10] Krajský soud podle stěžovatele také nesprávně posoudil právní otázku možnosti mimořádného snížení výměry pokuty. K takovému posouzení měly správní orgány přistoupit z úřední povinnosti, okolnosti pro takový postup přitom v řízení byly dány a krajský soud měl z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného zrušit.

[11] Protiústavní zásah do svých práv stěžovatel spatřoval v postupu krajského soudu, který rozhodl ve věci, aniž by vyčkal posouzení ústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v řízení vedeném před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] V prvé řadě stěžovatel poukazuje na změnu právní úpravy, k níž došlo během odvolacího řízení, a která by podle něj měla být použita na projednávaný případ, jelikož je pro něj příznivější. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na závěr, ke kterému dospěl v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 – 19. V něm uvedl, že ke dni 1. 7. 2017 nabytí účinnosti zákon o přestupcích a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o přestupcích a tento zákon „[m]ěl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o 'právnícké nebo fyzické osobě' a 'správním deliktu', ale o 'provozovateli vozidla' a 'přestupku'. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že '[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“ (k tomu obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 7/2018 – 58). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nevidí důvod se od této prejudikatury jakkoli odchýlovat, lze uzavřít, že nová úprava není pro stěžovatele příznivější a předmětná kasační námitka je tak nedůvodná.

pokračování

[16] K námitce stěžovatele, že ke dni rozhodnutí žalovaného skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ neexistovala, je třeba předně upozornit na přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého platí, že odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou deliktů disciplinárních, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, přičemž podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle odstavce 4 téhož ustanovení se pak zahájena řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že k protiprávnímu jednání stěžovatele zakládajícímu jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu mělo dojít dne 19. 2. 2015, tj. před nabytím účinnosti přestupkového zákona, je nutno aplikovat zmíněné přechodné ustanovení, dle něhož se řízení o takovém správním deliktu dokončí podle dosavadní právní úpravy a odpovědnost za něj posoudí rovněž podle dosavadních zákonů, kterými je třeba rozumět právě zákon o silničním provozu. Jak dikce samotného přechodného ustanovení říká, podle novější úpravy v podobě přestupkového zákona se takové jednání posoudí jen, je-li to pro pachatele příznivější. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakuje, že nová právní úprava není z hlediska samotné odpovědnosti za deliktní jednání (trestnosti jednání) či druhu sankce pro stěžovatele příznivější. V této souvislosti je nutné rovněž zdůraznit, že stěžovateli byla uložena nejnížší možná sankce (pokuta ve výši 1 500 Kč). Žalovaný se sice v rozhodnutí těmto aspektům projednávané věci nevěnoval a pro úplnost neuvedl, že nová právní úprava není pro stěžovatele příznivější, avšak o vadu řízení nejde. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 – 32, k tomu zdejší soud uvádí, že „[k] posuzování této skutečnosti vzhledem k projednávanému případu však dochází vždy *ex officio*. To mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha správního orgánu (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Námitka, že správní orgány a krajský soud pochybily, když tuto úvahu nepromítly do svých rozhodnutí, je tak nedůvodná.“ Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. V tomto směru tak ve správním řízení nic nenamítal. Rozhodující tedy v souhrnu je, že v posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (viz k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49).

[17] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou týkající se nedostatečné právní kvalifikace přestupkového jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

[18] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) platí, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Z § 10 odst. 3 téhož zákona vyplývá, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[19] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je obsažen toliko odkaz na ustanovení zákona, které upravuje správní delikt provozovatele vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a odkaz na zákonné ustanovení, které stěžovatel porušil (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Přestupkové jednání řidiče vozidla, jehož totožnost se správnímu orgánu nepodařilo zjistit, je ve výroku rozhodnutí pouze slovně popsáno (bez odkazu na zákonné ustanovení), přičemž se zde podává, že hlídkou Městské policie Ostrava

bylo zjištěno, „že dne 19. 2. 2015 v době nejméně o 11.35 do 11.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič výše označeným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval v Ostravě na ulici Reální 2 dopravní značení 'IP 25a' – Zóna s dopravním omezením 'Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích' a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačené parkoviště.“ Skutečnost, že se blíže nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. gg) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, je jednoznačně patrná z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a to v přímé návaznosti na popis skutku shodující se s popisem uvedeným ve výroku rozhodnutí.

[20] V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, soud konstatoval, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ V nyní posuzované věci bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ustanovení, které porušil stěžovatel jako provozovatel vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu), a skutková podstata správního deliktu, kterou svým jednáním naplnil (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Skutková podstata přestupku, jehož znaky vykazuje jednání nezjištěného řidiče [§ 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona], ve výroku rozhodnutí chybí, to samé platí pro ustanovení, která neznámý řidič svým jednáním porušil. Na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, v nynější věci byla však skutková podstata přestupku a porušená ustanovení [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu v návaznosti na výše uvedenou vyhlášku] uvedena v odůvodnění rozhodnutí (viz str. 2 prvostupňového rozhodnutí). Rovněž byl skutek, jímž došlo ke spáchání přestupku, ve výroku rozhodnutí nezaměnitelně vymezen, na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem. Neuvedení výše uvedených ustanovení zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí je tedy vadou, tato vada však s ohledem na shora uvedené není takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 As 279/2017 – 34). Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že k jednání naplňujícímu skutkovou podstatu správního deliktu došlo dne 19. 2. 2015, tedy za účinnosti vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů, kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích č. 30/2001 Sb. Dopravní značka vymežující "zónu s dopravním omezením" (č. IP 25a), která nebyla řidičem vozidla respektována, byla vymezena právě touto vyhláškou, proto je také na její znění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně odkázáno. Skutečnost, že vyhláška byla s účinností od 1. 1. 2016 nahrazena vyhláškou č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, žádnou relevanci nemá.

[21] Soud nepřisvědčuje ani stěžovatelem namítané nezákonnosti rozhodnutí v důsledku toho, že se žalovaný ani soud nevypořádali se změnou právní úpravy, podle které byla uložena sankce. I ve vztahu k této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí změně ustanovení, podle kterého byla sankce uložena, nevěnoval a pro úplnost neuvedl, že nová právní úprava není pro stěžovatele příznivější, a proto ji neaplikuje. Ve smyslu závěrů výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 – 32, však tato skutečnost nečiní rozhodnutí žalovaného nezákonným. Lze doplnit, že zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro stěžovatele v žádném ohledu příznivější. Podle § 112 odst. 3 zákona o přestupcích platí, že na určení druhu

pokračování

a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. Z tohoto důvodu se použije dosavadní právní úprava, a nebylo tak na místě, aby žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil. Rovněž je z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, na základě jakého ustanovení bylo o konkrétní výši pokuty rozhodnuto. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, které upravovalo konkrétní rozpětí sankce, uvedl až v odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí posledně uvedené ustanovení uvedeno nebylo, odůvodnění rozhodnutí však na toto ustanovení již odkazuje, a to v souvislosti s konkrétním rozpětím pokuty. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak zřetelně plyne, jakých norem bylo při stanovení sankce užito.

[22] Jakkoliv se posléze ani krajský soud otázkou změny právní úpravy, podle které byla uložena sankce, výslovně nezabýval, svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti nezatížil. Z judikatury totiž plyne, že pouhá skutečnost, že krajský soud k otázce, kterou se musí z úřední povinnosti zabývat, mlčí, neznamená bez dalšího nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Jak vyplývá z rozsudku tohoto soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 - 32, dospěje-li soud k závěru, že později účinná právní úprava není pro pachatele příznivější, a není ji tedy třeba aplikovat, nemusí tuto svou úvahu sdělovat v odůvodnění rozhodnutí.

[23] K námitce stěžovatele o možnosti mimořádného snížení pokuty je třeba zdůraznit, že pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro pachatele příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, č. 461/2005 Sb. NSS). Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce. Taková skutečnost ovšem v posuzovaném případě ze spisového materiálu nevyplývá, a proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je pro výrok o vině a trestu stěžovatele irelevantní. Ani tato námitka proto není důvodná. Sám stěžovatel pak v řízení před správními orgány netvrdil žádné důvody, pro něž by bylo možné mimořádného snížení sankce využít. Soud opětovně na tomto místě připomíná, že pokud takové důvody existovaly, měl je žalobce tvrdit již v rámci správního řízení.

[24] Konečně stěžovatel krajskému soudu vytýká, že si sám posoudil otázku ústavnosti § 125f zákona o silničním provozu, ačkoli by bylo racionální, aby řízení o žalobě přerušil do doby vydání rozhodnutí Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. je zcela v dispozici předsedy senátu, zda řízení v těchto případech přeruší. Řídil-li se navíc krajský soud v této otázce judikaturou Nejvyššího správního soudu, který o ústavnosti povinnosti provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu nepochyboval, není jeho postupu co vytknout. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 již Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 16. 5. 2018, jímž zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti nepřerušoval.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. listopadu 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu